

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

„GLASUL
DOBROGEAN“

Органъ на Българско-
то малцинство отъ
Румъния

125. ВАРНА.
Градската библиот.

АБОНАМЕНТЪ

300 лей
160

Адресъ: Glasul Dobrogean
Elisabeta 4 Bazargic

Третата годишнина

Вестникъ „Добруджански гласъ“ стъпва въ своята трета годишнина.

Появилъ се, като по-великеленъ изразъ на неотклонната воля на българското малцинство отъ Румъния за единение и братско разбирателство, ние следъ две годишно редовно излизане можемъ решително да заявимъ, че вестника отговори на своето предназначение.

Основание за това ни даватъ редица обстоятелства: „Добруджански гласъ“ проникна въ всички краища отъ Кралството, където живеятъ българи; той се приема съ въодушевена готовност;

ние притежаваме вече голѣмъ брой писма на искрено съчувствие и горещъ възторгъ, а честитѣ посещения на сънародниците ни въ редакцията сѣ най-голѣмата ни радостъ.

Този успѣхъ, обаче, не ни самооблѣщава, той ни само насърчава за по-ревностна и по-широкообхватна дейностъ. Насъ ни предстоятъ още много придобивки, много работа.

Съ вдъхновената подкрепа на всички братя „Добруджански гласъ“ ще стане и по форма, и по съдържание истинския изразъ на едно гордо племе съ най-благородни душевни предразположби!

Редакционния комитетъ

По едно нареждане

Както бѣхме съобщили и изпреди, Светата Епископия отъ Констанца нареждаше съ циркулярно писмо № 5844 | 1936, издадено възъ основа заповѣдта на Св. Синодъ № 1565 | 1936 до всички свещеници — българи отъ Нова Добруджа да не служатъ на български езикъ, заплашвайки ги строго съ законитѣ и правилницитѣ.

Група български общественици отъ нашата провинция, сезирайки се отъ това нареждане, се събраха и следъ нѣско съвѣщание решиха да отправятъ къмъ компетентнитѣ органи протестъ да се отмени горното нареждане. За целта се изработи подробно изложение, въ което се и настоява да се хитротонисиратъ за свещеници и младежи българи. Този мемоаръ ще бѣде поднесенъ отъ една комисия на Н. Пр. Геронтие, констанцескиятъ епископъ и на св. Синодъ.

ПРОДАВАТЪ СЕ

2 къщи, находящи се на ул. „Букурещъ“ № 33 — Базарджикъ, съ 650 кв. м. дворно мѣсто.

Справка редакцията

Германия предупредена

Францускиятъ в-ци коментирайки положението пишатъ: — Положението не е тъй просто както нѣкои си въобразяватъ, но едно общо уреждане не е изключено. Франция и Англия искатъ да направятъ едно решително усилие за разрешение въпроса за нѣнамесата въ Испания. Г-нъ Идънъ вѣроятно е далъ на г. фонъ Рибентропъ да разбере, че че ако прямата или непрямата намѣса на Германия се разшири, могатъ да настѣпятъ най-важни условия въ Европа. Само строгото изпълнение на надзора, създаденъ отъ комитета въ Лондонъ може успешно да отстрани тая опасностъ.

ха подробно оплакване предъ надлежнитѣ власти. Обаче, никакви мѣрки не се взеха противъ забравения се даскалъ и той — окураженъ — все по безогледно следва пътя на най-долнопробнитѣ золуми.

АСЪНЪ БОЕВЪ

Преди две години едно писмо доведе въ възторгъ цѣлата редакция на „Добруджански гласъ“ и всички наши приятели, предъ които го прочетохме. Бѣше първата кореспонденция отъ Виена на г. Асѣнъ Боевъ, придружена съ нѣколко топли думи на насърчение и искрена похвала: „За мене ще бѣде душевно удовлетворение да пиша въ колонитѣ на единствения български вестникъ съ добре установени малцинствени възгледи“.

И този рѣдъкъ майсторъ на перото, съ една всеобхватна ерудиция, съ удивителенъ похватъ за обосновка и документиране, чийто статии биха правили честъ за най-сериознитѣ периодически издания, ето две години изпълва най-четенитѣ, най-хубавитѣ колони на скромния органъ на българитѣ отъ Румъния.

Написани съ изисканъ до художествена изящностъ езикъ, статиитѣ на г. Асѣнъ Боевъ сѣ бисери на българската мисль, тъй вдъхновено отдадена на единъ голѣмъ идеалъ, излъченъ отъ едно гранитно разбиране и мотивиранъ отъ една просвѣтена осведоменостъ.

Думитѣ сѣ слаби да изразятъ нашия възторгъ предъ далечния ни и лично непознатъ тъй редовенъ и тъй ревностенъ сътрудникъ. Тукъ сме длъжни да направимъ и едно откровение: ограничениитѣ материални сръдства на „Добруджански гласъ“ не позволиха да се отдѣли за хонораръ на неговитѣ сътрудници и г-нъ Асѣнъ Боевъ не е получилъ ни стотинка за своитѣ тъй ценни статии. Това, обаче, не смути идеалиста съ най-чистата българска души, макаръ че и нему — до колкото се простиратъ сведенията ни — тъй не достигатъ материалнитѣ сръдства.

За труда на Боева има една разплата, която той самъ не знае, която мнозина не подозиратъ: това е горещата благодарностъ, достигаща често най-въвишенитѣ прояви на възторга, на добруджанци,

на бесарабци и на банатци, на всички българи отъ Румъния. Неговото име знаятъ хиляди братя; неговитѣ статии сѣ поводъ за най-чистото духовно ликуване, защото извикватъ на животъ горещото самочувствие и съзнанието за племенно достоинство.

Не рѣдко сѣмъ слушалъ свенливи, но затова тъй искренни и тъй затаени бурливи слова на похвала отъ страна на младежитѣ - българи отъ селата; ние пазимъ десетки писма отъ всички краища на кралството, писани на толкова дилекта, съ които безименни братя изразяватъ своето възхищение отъ „много добрия ученъ българинъ“.

Веднажъ група селяни, посетили ни въ редакцията, изповѣдаха:

„Да пишете, господа, на г. Боева да дойде... ние чакъ въ Виена не можемъ отиде... но той да дойде, за да го видимъ. Много скъпъ ни стана този човекъ!“

На всички ни Асѣнъ Боевъ е скъпъ! Той издигна въ душитъ ни паметника, който ничие посегателство не ще може да разруши!

Л. П. С-въ

50.000 души избити въ Мадридъ

Споредъ съобщенията на английския печатъ, които изхождатъ отъ достовѣренъ източникъ, въ Мадридъ, отъ когато е започнала обсадата, били избити 50.000 души. Това е официалната цифра. Сжщитѣ вестници съобщаватъ, че имало още 50.000 избити „неофициално“.

Папата тежко боленъ

Отъ Римъ съобщаватъ, че папата отъ три дни е билъ серьезно боленъ.

ДЪЛАТА НА ЕДИНЪ ПРОСВѢТИТЕЛЪ...

Отъ години основния учителъ въ с. Сърнено [българско] Константинъ Петришоръ тероризира съ отвратителна дързостъ мѣстнитѣ жители.

Ние ще оставимъ да говорятъ следнитѣ факти:

По коледнитѣ празници презъ 1935 год. организира банда отъ побойници и нападана мирнитѣ жители въ кафенето. Бидейки вулгаренъ пропагандаторъ на забранената „Желѣзна гвардия“ смѣталъ е за пръвъ свой дългъ да подстрекава и настрои колониститѣ противъ сѣселянитѣ имъ българи.

Преди месецъ единъ мѣстенъ жителъ е женилъ си на си. По липса на достатъчно мѣсто свадбаритѣ обиватъ въ частното здание на жителъ отъ сжщото село. Фудуловъ, за да се селятъ по-удобно. Да подбери сръдъ нощъ войникъ отъ шаблен-жандармерийски постъ минавалъ презъ Сърна за Базарджикъ и селитѣ пазачъ [въоръженъ бодяка] поставя ги на тръвати и съ револ-

веръ въ ржка влиза при свадбаритѣ.

За общо удивление на всички самозабравилия се даскалъ поиска отъ веѣки присѣтствуващъ по 15 лей... такса!

Този жестъ не може да се таксува, освенъ като жалкъ разбойнишки похватъ.

Но развилнелия се селски даскалъ върши нѣщо много по-възмутително: той си позволява да прави сръдношни инспекции изъ частнитѣ домове на мѣстнитѣ жители, инспектирайки ги съ целъ да събира „такси“, ако българитѣ дръзнатъ да се повеселятъ у дома си. Така, напоследъкъ, сръдъ нощъ е „инспектиралъ“ домоветѣ на Димитъръ Ивановъ, Енчо Ст. Енчевъ и др.

Сжщия Петришоръ е търсилъ постоянно случаи да клевети предъ властитѣ, да заплашва и изнудва беззащитнитѣ селяни - българи. Въ своитѣ безобразия даскала, който само за училищнитѣ си обязанности не си спомня, е предизвикалъ възмущение и у по-съзнателнитѣ колонисти, които миналата година направи-

Братята отъ Бесарабия ни призоваватъ!

Единъ авторитетенъ и сърдеченъ призивъ за опомване ни иде отъ отъдунавскитъ ни братя.

Г-нъ Иванъ Д. Желъзковъ, адвокатъ отъ Болградъ, бившъ дълги години депутатъ въ парламента отъ Букурещъ, председателъ на конгреса на всички българи отъ Ромъния, ни изпраща долното горещо писмо, което иде много на време.

Ние сме увърени, че нашитъ обществени деятели и всички братя ще се проникнатъ отъ тъй внушителнитъ слова на нашия водачъ, ще се окопитятъ отъ пагубното си увлечение въ разсипателнитъ акции на дѣлежъ и взаимна вражда и ще поематъ новъ пѣтъ, най-чистия пѣтъ — на сплотена и единна дейностъ въ полза на едно племе, което чака толкова много отъ своитъ просвѣтени чедъ!

Ние съ радостъ се присъединяваме къмъ предложената анкета и молиме нашитъ братя да побързатъ съ изпращането до редакцията на своитъ мнения и възгледи по повдигнатия въпросъ.

„ДОБР. ГЛАСЪ“

Болградъ, 25 XII 1936 год.

Не намирамъ думи, които биха могли да изразятъ състоянието и прѣживяването на душата-ми и сърдечето-ми, подире като прочетохъ въ уважаемиятъ вѣстникъ „Добр. гласъ“ въ броя № 228 отъ 20 декемврий 1936 г. какво става съ нашитъ братя — българи отъ Силистра, Букурещъ, Балчикъ и Каварна.

Ние, българитъ отъ Бесарабия, съ голѣма надежда и въра очакваме, че отъ Добруджа ще проблесне ониятъ лъчъ, който ще ни погали и ще ни съгрѣе, че братята нашитъ-добруджанци обединени и солидарни ще ни помогнатъ да сполучимъ и ние това, съ което тѣ отдавна се ползватъ, а именно ще ни помогнатъ да чуемъ и ний български езикъ — въ нашитъ школи, и въ църквитъ, българско евангелие, — съобщението на вѣстникътъ за неразбираемостъ и неуредицата помежду братята — добруджанци много ни обезкуражи и опечали, защото разбрахме, че нашитъ чаяния, нашите надежди сѫ биле напраздни. Въместо

сълидарностъ, единение и разбранщина, ние виждаме сѣде злоба, братска умраза, завистъ.

Тъжко е, много е тъжко повтаряме и ние заедно съ авторътъ на статията и си разрешаваме да попитаме защо е това, кому е нужно то и кому пренася полза?

Или искаме да помогнемъ на онѣзи, които, по-тривайки се ржцетъ и съ усмивка, се радватъ на нашитъ безредици, на нашата братска умраза и се ползватъ съ това положение и ни биятъ съ нашитъ камане?

Да се опомнимъ, мили братя! Да помислимъ и обсъдимъ добре къде отиваме, какво правимъ. Да отхвърлимъ лични симпатии и антипатии, лични интереси и настроения, да се съединимъ и да се сплотимъ за една обща целъ, за едно общо свѣто дѣло — за правата, интереситъ и човѣшки животъ на нашитъ братя-българи, на българското малцинство въ Велика Румъния.

Да сипомнимъ латин-

ската поговорка — „Divide et impera“ — раздѣляй и властвуй и да разберемъ, че нашата умраза, нашата неразбранщина, мжстъ и завистъ сѫ именно онѣзи причини, благодаря на които ние не само можимъ да придобиемъ онѣзи права, които ни ги дава конституцията и международнитъ договори, но губимъ малко по малко и онова, което го имаме. Говори се, че всѣки народъ е достоенъ на своитъ водачи. Недонели ние, българитъ въ Велика Ромъния, нѣмаме добри и достойни водачи? Не — това е заблуждение, това е клевета, това е нелепина, това е оскъбление на цѣлитъ български народъ въ Ромъния. Водачи ще се намѣрятъ, водачи ги има и днесъ, но тѣ се сгушуватъ, тѣ се губятъ предъ омразата, завистъта, неразбранщината и интригитъ на безотговорни личности, които при солидарностъ и единение не могли би да си дигнатъ главата, не могли би да се обадятъ.

Ето какво, повтаряме трѣбва да се обединимъ, да бждемъ солидарни, да не виждаме единъ на друго, буклука отъ кжши да не изнасяме, а открито да си изказваме мнѣнието си и съ добри думи и мждъръ съветъ да помогнемъ на онѣзи, които волно или неволно се заблуждаватъ, смѣло да имъ се покажатъ тѣхнитъ грѣшки и да ги спрѣмъ на врѣме и да ржкоплексаеме на онѣзи, които ни водятъ къмъ цѣльта и задачитъ на българското малцинство.

Ама билъ Иванъ, Драганъ, Петко или Стоянъ, хора известни или съвсемъ неизвестни, но които ни водятъ къмъ правилниятъ пѣтъ и се грижатъ за интереситъ и правата на бъл-

гарското малцинство — ние трѣбва да имъ помогнемъ въ тѣхната свѣта работа и да ги посрѣщаме съ любовъ и уважение, а не да се питаемъ единъ-други — кой е този Иванъ и защо да ни бжди Митю, — или Драганъ и защо да не е Колчу и т. н.

Който и да бжди, който прави положителна работа, който се бори за интереситъ и правата на нашето малцинство, ние сме съ него, ние сме до него.

Братя-българи! Ние, като граждани на Велика Ромъния, като граждани честни и лоялни изпълняваме своитъ-си задължения къмъ господарството, като единъ овященъ дългъ. — Какво то ни налагатъ законитъ на господарството ние го изпълняваме съ драго сърдце. Но ние искаме да бждемъ граждани не само сѣдъ единъ задължения, но и съ права, които ни ги представя конституцията, международнитъ договори.

И вотъ тези права ние ги искаме, ние ги трѣбваме, ние ще добиеме и ще

се боримъ за тѣхъ. Ще се боримъ лоялно, законно, е съ голѣма и неослабна настойчивостъ.

А това всичко можимъ да направимъ само тогисъ, когато ще бждемъ обединени и солидарни.

Единението прави силата.

Да се обединимъ! Да се добиваме и да се боримъ за своитъ-си права, да се ободримъ за човѣшки животъ!

Ив. Желъзковъ — Болградъ

P. S. Предлагамъ на всички българи, които имъ сѫ скъпи интереситъ на българското малцинство въ Велика Ромъния, да си изкажатъ своето мнение по въпросътъ — какъ практически да се достигне това обединение, какъ во трѣбва да се направи, за да може известна организация, известенъ органъ да говори отъ името на българското малцинство въ Велика Ромъния. Не се съмнявамъ, че вѣстникътъ „Добруджанскъ гласъ“, който до сега е пренесалъ толкова благо на българското малцинство, ще се согласи да помести въ вѣстникътъ отъ днѣшния денъ всички мнения по вышеуказанъя въпросъ.

Г-нъ Борисъ Поповъ

адвокатъ

Не ще приема на имения си день Богоявление

Г-нъ Иванъ Сапунджиевъ

нѣма да приема на имения си день

Д-ръ Т. ХАНДЖИЕВЪ

Вътрешни, детски и венерически болести
— Приема презъ всѣко време на деня —
Ул. „Принчипеса Иляна“ 1 [Шадрасан-
ския площадъ] — Базарникъ

С Ж Д Б А

Малцина узнаватъ сждбата на нашитъ добруджанци-българи.

Неотдавна имамъ случая да чуя едно интимно признание по една печална история, разиграла се прѣди 20 години и която днесъ, отнесена съ крилата на забравата представя безшумното впечатление на едно минало, изживѣно време.

Това бѣше преди месецъ и половина.

Утринната свежестъ на проладнитъ есенни дни разтляше последнитъ багри на лѣтната картина.

Ранобуднитъ бързо крзчеха,

трудътъ ги зовѣше; тѣ бѣха вседневнитъ угрижени работници. Фабричнитъ сирени заглушително крещяха.

Рано, много рано, до притворенитъ врата на безмълвната църква „Св. Богородица“ стоеше прегърбенъ отъ години незабѣляванъ просякъ, който съ нетърпение чакаше да протече времето на тържествената литургия.

Бѣше Димитровденъ. Празнична промѣна.

Нѣкъде засвири музика тъй стремглаво и тъй жизнерадостно, — и всичко бѣше тъй омайно, тъй сладостно предъ есенната утринъ.

Старецътъ разстѣяно гледаше нѣкъде и неволно се вслушваше въ дивната симфония на музиката.

Малко разстояние ни дѣлѣше. Едно чудно любопитство изпитвахъ предъ зрелището, което представляваше бедната слаба особа на просяка съ изтъркани дрипи и голѣмата величествена купола на църквата.

Приближихъ до него. Лицето му бѣше мръсно, оцапано, братата бѣла и разчорлена, а синитъ очи сѫ бѣха пронизателно. Погледътъ бѣше замисленъ, дълбокъ, — нѣкъде втораченъ погледъ — а дъждовнитъ капки се лѣеха надолу отъ главата и мокрѣха бледниятъ му тъй мраченъ образъ.

Той ме забеляза. Проблѣ-

съкъ на недоумение заблика въ неговия погледъ.

Азъ се запятихъ да влѣзна. Църковниятъ хоръ щѣше да разведри моето сутринно настроение.

Набързо напипахъ метална двулеска и му я подадохъ.

Току-що други просяци бѣха дошли.

Тѣ ревностно гледахъ тъй ранната щедростъ на единъ младежъ и единъ особенъ вой, глъчка, присжша на рояци, жалостно искаше своето.

Хоръ на забравенитъ, беднитъ люде, които простираха треперящи ржце на всѣки случайно отзовалъ се предъ църквата.

Отдалечъ звучната ария на бързоходния маршъ издаваше вече приближаващата музика на ученицитъ.

Всичко се оживи. Като чудо и дъждътъ спрѣ.

Новъ въздухъ благоухаше и други нови трепети обхващаха човѣка.

Бѣше 3 часа вечерътъ. Излизахъ отъ кжши. Тази вечеръ имаше премьера въ Народния Театъръ. Въ слабото освѣтление азъ зърнахъ сѣнката на единъ бавно влачащъ се силуетъ. Идваше правъ къмъ менъ. Уви! Това бѣше вратителния просякъ!

Смутенъ или уплашенъ азъ спрѣхъ.

— Защо ли се спира? Действително, той спрѣ то предъ менъ и неговитъ сѣбѣха пакъ тъй загадъченъ тъй болезнено като прѣ-

Той заговори и гласъ (Следва на 4

ЖИВОТА НА МАЛЦИНСТВАТА

ИИ ТЖИМЪ НАЙ - МНОГО!

Точно преди една седмица цълият български народ бѣ хвърленъ въ дълбокъ трауръ.

Почина професоръ Асенъ Златаровъ.

Тжжатъ по него селяни и работници, търговци и интеллигентни, и прости, въ трауръ бѣ обвито цялото българско племе. То тжжи и ще тжжи за своя ученъ, за своя човѣкъ — за своя гений. Рѣдко сж личноститѣ като професоръ Асенъ Златаровъ, които да накаратъ цяло едно племе да плаче и ридае.

Асенъ Златаровъ бѣ единъ отъ рѣдкитѣ учени въ Балканския полуостровъ, а измежду първитѣ за българския народъ. Той бѣ любимецъ на своя народъ и за това, защото никога не жалеше ни трудъ, ни спокойствие, за да угоди на народничитѣ си. Него го виждаме по села и паланки, по градове и по странство. Поканенъ отъ група селяни да имъ чете или говори на научни или какви да е теми, той сѣ готовность приемаше и сѣ удоволствие удовлетворяваше жаждата за повече култура на своитѣ съплеменници. Колкото добъръ отзивчивъ бѣ къмъ съплеменитѣ си въ България, сѣ хиляди пѣти по-непоколебимъ и готовъ за жертва бѣ къмъ своитѣ съплеменници вънъ отъ гра-

ницитѣ на България. Поивсѣки удобенъ случай той е билъ единъ отъ първитѣ български учени, който сѣ готовность е защитаваля интереситѣ имъ и се е отзоваваля на тѣхнитѣ желания.

Той бѣ преди нѣколко години при насъ. Дойде, стопли сърдцата ни, облагороди ни чувствата, вля импулъс въ народностното ни съзнание и си отиде. Макаръ само за нѣколко дни ние, добруджанскитѣ българи — селяни и граждани, се отекохме, видѣхме го и чухме словото му, което падаше като балсамъ върху изтерзанитѣ ни души. Той стана близъкъ до насъ, стана нашъ — до сърдцето ни. Ето затова, когато днесъ цялокупниятъ български народъ тжжи и плаче за него, когато цяла България е въ трауръ, добруджанци не могатъ да останатъ въ шоя моментъ безразлични. Всетѣта за неговата смъртъ хвърли всички ни въ трауръ. Добруджанскитѣ българи се присъединяватъ къмъ скръбта на българскитѣ народъ. Добруджанци плачатъ, тихо и смиренно се покланятъ предъ неговата смъртъ. Тѣ остава да тжжатъ повече отъ всички българи, защото сж тѣй далеко отъ вѣчното му жилище.

Ам. Цветковъ

ИСПАНИЯ ЩЕ РАЗПАЛИ

УТРЕШНАТА ВОЙНА

Германскитѣ параходи откриватъ огънь

Събитията въ Испания напълно добиха международенъ характеръ. Присъжтвиего на чуждитѣ военни параходи въ испанскитѣ води, както се предполагаше, докара работитѣ до неизбѣжния международенъ конфликтъ, чийто послѣдствия, навѣрно, ще бждатъ фатални, защото съобщенията получени презъ последно време сж повече отъ тревожни. Така, гер-

манскитѣ параходъ „Кьонигсбергъ“ е обстрелваля испанския параходъ „Сетосъ“ близо до Билбао. Последниятъ се опиталъ да се отдалечи, но се натъкналъ на пѣсѣка.

Първитѣ топовни изстрели, дадени отъ германцитѣ въ испанскитѣ води, се смѣтатъ за начало на утрешния гълѣмъ конфликтъ, който може да доведе до крайно нежелателни резултати.

Едно оплакване до училищния ревизоръ

Жителитѣ на с. Гиикчилеръ, текенска община, сж отправили една добре обоснована молба до училищния ревизоръ. Въ нея се казва, че въ селото имъ било основано вечерно училище за юноши. Директорътъ на училището, Маринъ К. Ене, обаче, отишелъ много далече въ своята „просвѣтна“ работа: глобявалъ е поголовно всички ония, които сж отсъствуваля. Така, селянитѣ се оплакватъ, че тѣ не могатъ да оставатъ дѣщеритѣ си — голѣми момичета — да ходятъ сами нощно време на училище, отъ които поветото нѣмало зимно облекло.

Селянитѣ се оплакватъ и отъ учителя Флоръ Попа, който се отнасяля много жестоко съ децата имъ.

Ние вѣрваме, че г. училищния ревизоръ ще обърне нужното внимание на оплакването на беднитѣ жители отъ с. Гиикчилеръ.

Министрътъ на въздухоплаването и флотата въ оставка

Букурещъ — Министрътъ на въздухоплаването и на флотата, г. Н. Карамфилъ е подалъ оставката си, която била приета.

Търся да купя

въ града праздно мѣсто или удобна кжца за живене.

Справка
САВА ТОНЕВЪ
„Паза де Ноанте“
Базарджикъ

Аптека „СКОПЕЦЪ“

—РУСИ МАРИНОВЪ

се премѣсти

въ собственото си здание, сжщата улица — „Режина Елисабета“ № 15 — срещу хотелъ „Регалъ“.

Загубенъ ржченъ

часовникъ въ улицитѣ: отъ аптека Руси Мариновъ, по ул. „Пр. Елисабета“ и „Режеле Каролъ“. Който го е намѣрилъ и донесе въ редакцията ще получи добро възнаграждение или голѣмъ подаръкъ.

Справка редакцията

Наши бележки

Нашето упование...

Ние, българитѣ отъ Румѣния, имаме много малко нѣщо, създадено въ обществено отношение. Имамемного малки придобивки на културно-просвѣтна почва.

Една отъ тия свидни рожби на нашитѣ най-вдѣхновени усилия сж малкото училища, които още успѣваме да крепимъ съ собствениѣ си сили въ нѣколко града. Тия скромни огнища разпрѣскватъ малки, но горещи, свѣтли искрици, що палватъ въ изтерзанитѣ и петимни за родно слово души огъня на най-хубавитѣ преживѣвания. Ей защо, азъ винаги сѣмъ гледалъ съ благоговение на служителитѣ въ тия храмове на просвѣтното ни дѣло, смѣтайки ги за апостоли.

Но и за това, кога чуя неприятни работи за тия ни свѣтилища, сърдцето ми

се болезнено свива, тѣй както става, когато въ нѣкоя църква при искрено религиозно настроение видишъ да се върши свѣтотатство.

Разказватъ ми, че въ единъ малкъ градъ, кждето нашето учителство трѣбва да бжде въодушевено само отъ най-хубави идеи и дѣла, напротивъ... менъ дори не ми се и пише за това. Тѣй е болно, тѣй е нежелателно да съобщимъ, че този, комуто сж повѣрени скжпитѣ чада на българското племе отъ нашата родина, за да опѣти първитѣ имъ стѣпки на саморазвитие и самовъзпитание, въ единъ учителски съветъ е говорилъ гадости и нелепости, унижаващи изобщо достойнството му на човѣкъ.

Ние желаемъ, ние настояваме подобни отвратителни случаи да се не повтарятъ! И ние се надѣваме...

По случай 10 годишнината

На 10 януарий 1927 год. бѣше основанъ въ Базарджикъ първия български ежедневникъ въ Румѣния следъ войната — в. „КУРИЕРЪ“. Ние казахме първия български ежедневникъ, понеже нѣколкото предшествуващи го листа, списвани на единъ видъ български езикъ, нито по духъ, нито по тенденция може да се смѣтатъ като духовно излжчване на българското малцинство отъ Крайството.

По този случай дългъ ни е да напомнимъ за българския периодически печатъ, излизащъ следъ 1919 год. въ нашата страна.

Учителя г. Б. Дарленски редактира презъ 1920—21 год. седмичника „Ново Време“, г. Ж. Киновъ започна отъ 1920 г. издаването на румѣнски и български, сжщо седмично „Нова Добруджа“, г. Хр. П. Капитановъ презъ 1923 г. урежда списанието „Факелъ“, основателя на „Куриеръ“ г. Люб. П. Станчевъ редактира презъ 1924 г. в. „Новъ Животъ“ забраненъ следъ 19-ия му брой, презъ 1925 — 26 г. излизаха листовѣтѣ „Поша“ и „Утро“.

Презъ 1927 г. г-нъ Я. х. Яневъ урежда сп. „Поле“. Следъ спирането на „Куриеръ“ редакционния комитетъ издава ежедневницитѣ „Зл. Добруджа“ и „Поле“. Презъ 1929 г. г-нъ Л. П. Станчевъ и г-нъ Я. х. Яневъ и др. основаха в. „Единство“, следъ чийто спиране се поде „Ново Единство“, презъ 1930 г. се основа в-къ „Добруджански куриеръ“, 1932 г. — „Обнова“, а презъ 1934 — „Новини“.

Група вдѣхновени ратници презъ м. февруарий, 1935

сложиха началото на органа на българското малцинство „Добруджански гласъ“, който обединява всички български просвѣтни ратници.

Въ други градове сж излизали следнитѣ български издания: въ Силистра презъ 1927 г. покойния Митиковъ основа седмичника „Новъ гласъ“ отпосле преименуванъ въ „Нашъ гласъ“, дълги години г. д-ръ Петровъ издава въ Констанца списанието „Просвѣтително ехо“, презъ 1930 г. г-нъ Т. Узуновъ основа въ Четатя Алба първия органъ на бесарабскитѣ българи „Нашитѣ гласъ“, презъ 1935 г. се основа въ Темешваръ в-къ „Банатски български гласникъ“, презъ 1929 г. въ Силистра започни да излиза седмичника „Пробуда“, а презъ 1934 г. въ Базарджикъ — сп. „Класове“.

Презъ 1932 г. група младежи издаваха седмичника „Обединение“. Едно отъ най-хубавитѣ списания бѣше „Добруджански прегледъ“ редактиранъ презъ 1928 и 1929 г. отъ г. Хр. П. Капитановъ, а комитетътъ отъ стопански дѣатели започна отъ 1934 г. уреждането на сп. „Добруджанско стопанство“.

Продава се на износна цена

кжца отъ 4 стаи, антреи салонъ съ маза и 300 кв. м. дворъ, находяща се на ул. „Георги Лазаръ“ № 56

Споразумение

ДОГОВОРЪ ЗА ПРИЯТЕЛСТВО между България и Югославия

Договорът за приятелство между съседните държави България и Югославия, може да се смята за сключен. Всички формалности са готови. Въз основа на новогодишните си пожелания мръ председателя на България, г. Кюсеиановъ е съобщил, че договорът е сключен. Той ще бъде подписан въ Женева.

Относно това събитие от огромно значение за Балканитъ, румънският печат посвещава цѣли страници, като изтъква, че по такъв начинъ въ Балканитъ е направена голъма крачка

напредъ къмъ заздравяването на мира. Сключването на този договоръ, също така, е произвелъ особено впечатление въ европейските дипломатически кръгове.

Най-важното въ случая, за което обстойно пише румънският печатъ, е съгласието дадено отъ страна на Малкото съглашение и Балканското споразумение. Както е известно, България бѣше единствената държава на Балканитъ, която не алъзе нито въ Малкото съглашение нито въ Балканското споразумение. Днесъ, оба-

че, когато бурята на войната заплашва всички държави, приятелският договоръ между България и Югославия идва съ една решителна сила да отблъсне всѣко едно посегателство върху Балканитъ.

Румънският печатъ, вѣрва, че въ близко бъдеще и другитъ съседни държави — съ малки жертви и добро желание — ще сключатъ подобни договори съ България. Тогава на Балканитъ ще възтържествува единната сила и пълното братско разбиранелство.

курора г. Божурану, делегиранъ отъ Калиакренския окръженъ съдъ.

Разискванията са били доста оживени. Така наречената опозиционна група е успѣла да наложи своето гледище. Било е избрано ново управително тѣло на обществото.

Ние чакаме отъ новата управа благоразумие итакъ, бидейки вдъхновена само отъ ней-хубави помисли!

— Кмета на с. Алъчкьой, колониста Станеску е отишълъ оня денъ въ пияно състояние въ кафенето на мѣстния жителъ Баръмовъ и е разгонилъ събранитъ тамъ младежи, които били настроени малко по-празнично.

Този кметъ не е на първия си произволъ. Ние и други пътъ сме се занимавали съ него.

Село Алъчкьой е само на 4 километра отъ Базарджикъ. Не чуватъ ли управнитъ роптанията противъ самозабравилния се властникъ.

Или не трѣба да се повеселятъ поне малко нашитъ младежи?...

— Презъ последно време въ окръга ни са извършени много кражби. Особено много тѣ се зачестили въ Каварна. Нѣколко отъ заловенитъ крадци са признали извършенитъ обирни. Ясно е, обаче, че въ окръга се подвизаватъ нѣколко организирани кокошарски банди.

— Списъцитъ на избирателитъ за окръжнитъ и общински избори са афиширани въ мѣстното общинско управление. Всѣки избирателъ трѣба да види дали е записанъ или не. Въ последния слунай трѣба да направи нужното, за да бъде записанъ.

— Всички златари трѣба да се съобразятъ съ новитъ разпорѣждания на Р. Н. Банка.

По бѣлия свѣтъ

ЗЕМЕТРЕСЕНИЕТО ВЪ САНЪ-САЛВАДОРЪ

Малката република Санъ-Салвадоръ се намира въ срѣдната Америка. Тя има 15 милиона население, състои отъ метиси и бѣли. Нейната граница откъмъ република Хондурасъ образува една верига отъ вулкани, нѣкои отъ които са високъ 2500 метра. Градътъ Санъ Винценте, съ 27,000 жители е разположенъ въ самитъ доли на вулкана носещъ същото име, високъ 2750 метра. Вулкана смятали за угасналъ по на 20 декемврий ненадѣлно той започналъ отново да действа. Надъ кратера се натрупалъ димъ, а следъ малко вулканътъ започналъ да изригва потоци лава, които унищожили всички плантации за кафе, оризъ и захарна трѣстика.

Изригването се придружавало съ силни трусове, следъ нѣколко минути градътъ Санъ-Винценте билъ напълно разрушенъ, също и околнитъ се-

ла. Има много убити и ранени. Въ Санъ-Винценте останала несборена само кулата на общинския часовникъ. Часовникътъ спрѣлъ на 9 ч. и 30 мѣтъкъ когато започнало земетресението.

СМѢЛА ОПЕРАЦИЯ СЪ СИАМСКИ ЕЛИЗЧАЦИ

Една смѣла операция на раздѣлине тѣй наречени сиамски близнаци е била извършена съ усѣхъ въ южноафриканската държава Нигерия. Презъ месецъ априлъ тази 1936 година една жена родила две момченца, слепени едно отъ друго на две мѣста. Вътрешнитъ органи на всѣко отъ тѣзи две деца били развити редовно и лѣкаритъ намѣрили за възможно да извършатъ операция. Презъ юлий с. г. когато близначетата били на два и половина месеца, тѣ били разделени. И двѣте деца са здрави и се развиватъ естествено, редовно.

„ВЪСТЪ“

Продава се:

Къща отъ 10 стаи, самотостоятеленъ дворъ 400 кв.м. съ кладенецъ, на ул. „Владъ Цепешъ“, до магазина на Ст. Смоковъ.

Ниви 2 лота, 36 хек. въ землището на село Кочмаръ.

Праздно мѣсто 2 дек. въ Хаджи-баларъ — Базарджикъ.

За справка въ кантората ТОДОРЪ ВЕЛЧЕВЪ и П. АРМУТЛИЙСКИ — Базарджикъ —

— На 3 т. м. недѣля, бѣше свикано извънредното годишно събрание на Българското Културно Обществото отъ Балчикъ п. въ председателството на О-

Загубенъ е

на 17 т. м. волъ отъ землището на Чаирлъ-гьолъ, бѣлъ, едъръ, съ обикновени правилни роги.

Който знае нѣщо, да съобщи на ИВАНЪ ЖЕЛѢВЪ Чаирлъ-гьолъ. Щеполучи добро възнаграждение.

НОВЪ ДЕПОЗИТЪ за ДЖАМОВЕ

ОБИКНОВЕНИ, ЦВѢТНИ, ОРНАМЕНТНИ И МАТОВЕ. Стѣкла за витрини и бюра.

ОГЛЕДАЛА СЕМПЛИ И КРИСТАЛНИ.

РАМКИ отъ последниятъ моделъ „METEOR“ на прочутата фабрика

ИЗЛИВАНЕ НА ВСИЧКИ ВИДОВЕ ОГЛЕДАЛА

Посетете за узнѣние новия депозитъ

УЛ. „РЕМУСЪ“ № 6

(до плетачното ателие на Андрей Консуловъ)

страненъ, привлеченъ изповѣдаше единъ новъ необикновенъ огенкъ на живота:

— „Азъ, момчето ми, съмъ просякъ. Не гледай на мене съ укоръ заради това, че те спирамъ; изслушай единъ старецъ, чийто животъ е само страдание, и страданието не завяса само отъ насъ, хората, отъ нашитъ лични постъпки, а има нѣщо силно, нечовѣшко, което ни тласка къмъ грѣшки, къмъ глупости. Ето азъ съмъ такъвъ... хиляди глупакъ... Азъ узнахъ какъвъ си ти. Поздравлявамъ те!“

Не забравяй църквата. Господъ виси надъ насъ. Той вижда всичко,

Нищо не изтѣрва. Ако забравяшъ него, то и себе си забравяшъ.“

нудено да говори, да увещава и плаче:

— „Азъ бѣхъ еснафъ човѣкъ, живѣхъ въ Базарджикъ! Имашъ синъ и дъщеря. Жената ми се номина млада. Останахъ вдовецъ. Оговорихъ кафе. Синътъ ми бѣше ученикъ. Той бѣше много уменъ, хитъръ, ала зълъ, зълъ... ужасно зълъ. Харесалъ една загубена жена, която му обираше паритъ, когато той отивалъ при нея. Бедниятъ, бѣше толкозъ полудѣлъ, че дори бѣше забравилъ дали има баща и сестра. Много рѣдко се връщаше у дома. А пъкъ азъ бѣхъ много добъръ и простителенъ. Всичко му прощавахъ. Единъ денъ намѣрихъ липса отъ паритъ на касата и още сжщата вечеръ азъ му извадихъ за винѣги.

И училището, и бждешето, всичко бѣше пропало. Следъ година получавамъ писмо отъ Америка. Той отишълъ „нея“ да търси да заживѣятъ наедно. Тя, клетвицата, го умно измамилъ. Лесно се отървала отъ него. Повече нищо не зная за него.

— А дъщеря ви, дъщеря ви? — запитахъ азъ развълнуванъ, — какво стана съ нея?

— О! Съ нея пѣтъ имамъ друго разочарование... Бедната ми... много я обичахъ. Тя бѣше много хубава и мила, а какъ хубаво пѣше. Само какъ пѣше. Вечеръ като попивахъ малко въ кръчмата и като отивахъ въ къщи — тя имаше 15 години — виждахъ я да се дига легнала на кревата, съ разпусната коса, завила се до гърлитъ и да чете... да чете.

Много хубаво четѣше. Колко стихове е съчинила, и всичкитъ ги четѣше на високо, съ я к а ш ъ декламираше... и плачеше и се вживѣваше въ радоститъ и скърбитъ на поетитъ. Когато азъ започвахъ нѣкои припѣви веселъ да тананикамъ току виждъ, че станала бърже отъ кревата, увиснала на врата ми, весело и младенчески да пѣе, съ огънь и съ радостта само на младитъ добри момичета. Вземаше после китарата и тихо съпровождаше въ тактъ пѣсенъта, която съвмѣстно преживѣвахме.

Три години следъ това, съ този веселъ шумъ въ нашата къща, настъпи вече втората ужасна крачка на дъщеря ми... и тя замина, замина въ София и вече не се върна.

А сега? Азъ останахъ беденъ просякъ, куче безъ стопанинъ. Лошъ баща.

Имота? хм! имотъ. Всичкитъ дрипи, които ги имашъ въ Добруджа ги стѣрахъ и додохъ тука да си опитамъ късмета. Но късмета пакъ ударя на камѣтъ.“

Млъкна. Гиха въздишка успокой неговитъ възбуденъ слези.

Мълкомъ, безъ никакво извинение — като че ли всичко бѣше забравилъ — той тръгна къмъ друга посока.

Зашеметенъ, безъ дума да продума, следѣхъ бавне отдалечаващата се фигура на прегърбения просякъ — нѣтъ богатъ еснафъ въ Добруджа.

По-късно узнахъ, че билъ намѣренъ удаченъ въ морето. Варна